

Ljuba Ana

Izvajalec: Trkaj

Avtor besedila: Rok Terkaj - "Trkaj"

Avtor glasbe: Boštjan Ohnjec

Hodu sm kt romar, ni mi bil pomembn čas,
na Čopovi, med revnimi in lopovi opazu sm obraz.
Male bla postave, a vzravnane bla je drže,
deklič in njen smeh, ujet v ves ta mestni vrvež.
Nism hotu drt se, a od nekje mi je bla poznana,
kar stopu sm do nje in mimgrede reku:
"Dober vam večer želim, gospodična",
roka dana, "Rok, me veseli."
"Tudi mene, živjo, js sem Ana."
"Se midva od nekje pozna?" sem ji reku,
pa sem zgleda malce mem useku.
Prestrašla se. "Prestrašena", sem reku, "Ni potrebna panika,
nisem tat - ukradu bi minuto in te bolje šel spoznat."
V tem trenutku velk obrat, obrnla se je okol in pospešla svoj korak:
"Če hočeš me spoznat, steci z mano", stekla prot Prešercu je nasprot,
Jst pa obstal, k lipov Bog, najprej, da dojamem, v čem je smisel.
Najbrž hoče, da bi jo poisku, da bi se z njo v temi stisku,
pa na pete sm prtisnu, za Prešerca uzad, a na presenečenje
uzadi samo zrak. Sedel sm miren, kot zgoraj je Prešeren,
ves čemeran zrl predse, skušal razvozlat uganke,
nakar neki čudnga nastane. Te fasade bele mi postanejo poznane,
srh po meni plane, zvok zamrzne, množica zastane, iz transa se zbudim,
čez neki pou trenutkov me zbudi in me zadane,
da sem bil ravnokar v objemu moje ljube Ane.

**V objemu moje ljube Ane,
ko si enkrat v objemu moje ljube Ane.**

Zdej moj utrip je njen utrip, utrip mesta,
dotakne se me rahlo, kot pločnika cesta.
Uho prslonm ob fasado, slišm, kaj mi govori,
jezik njen je sleng in Ljubljana je njena kri.
Pozna se iz časov, oba sva bla še mejhna,
takrat daleč od tega, da bi reku ji kdo bejba.
Vsak dan po šoli se dobila, cele popoldneva skp zabila,
na rolerjih skakala, pred stopnicam me je spotaknila,
cela družba se smejala, ko poljubu sm beton,
a tko se me je ona dotaknila, punca svojga stila,
njene tetovaže so grafit, k jih mulci in grafiterji
vtetovirajo na zid. Včasih čaka na izid in vidš, ko kasneje joče,
saj tega noče. A kaj hoče? Je že od nekdej znano,
da si fantje radi skočimo v lase za tako lepo damo.

Njen objem me bo za večno grel, včasih se sprašujem:

"Je mostiščar sploh lahko verjel,
kaj je storil, ko je prvi kol ob dno Barja zadel?"

Ne, ni vedel, da tam zibel bo postlana,
od koder bo vstala moja ljuba Ana,
v preteklosti pretresena,

kasnej kompleksov rešena, a dones se sprehaja,
naličena in pjana, hoče bit velika, znana, zvezda,
zdej se s plakati pleska, posluša Velzga Brata, pravi,
da ji lahka rata, pravi, da nekoč bo vsa iz zlata.

Nočem, da bi šla tja Ana, kamor ji je že večina odpotovala,
nben ni mogu odkupt svoje duše, k se enkrat je prodala.